

Kapitaali

1/08

KAPITAALI 1/08 SISÄLTÄÄ:

4 PÄÄKIRJOITUS

6 PUHEENJOHTAJAN PALSTA

8 KTTO:N HALLITUS VUODELLE 2008 ESITTÄYTYY

11 OVATKO PINGVIINIT ALTRUISTISIA?

12 ONGELMIA TASA-ARVOSSA?

14 KOIRA = HYÖDYKE

JULKAISIJA:
KTTO RY. HELSINGIN YLIOPISTON KANSANTALOUSTIETEEN OPISKELIJAT.

PÄÄTOIMITTAJA:
JARNO LOUHELAINEN
JARNO.LOUHELAINEN@HELSINKI.FI

KIRJOITTAJAT:
VIIVI VIITANEN
KTTO:N HALLITUS
”PROVOKAATTORI”
”MIES”
JARNO LOUHELAINEN

TAITTO JA KANSI
JARNO LOUHELAINEN

ILMESTYY X KERTAA VUODESSA

Pääkirjoitus

JARNO LOUHELAINEN

Tässä tämä nyt lopulta on, Kapitaali 1/08. Vaikka aluksi näyttikin siltä, ettei sitä ulos saada milloinkaan, nyt se on lopulta meidän kaikkien luettavanamme! Erittäin syvälliset pahoittelut viivästyksestä, johon vaikuttivat erilaiset ongelmat ja hidasteet, mutta ennen kaikkea päätoimittajan epäpätevyys. Toivottavasti allekirjoittanut on oppinut jotain (edes sen kantapään kautta) seuraavaa numeroa varten.

Tähän numeroon on eksynyt jopa kaksi kirjoitusta, joidenka kirjoittajat haluavat esiintyä nimimerkillä oman nimensä sijasta. Anonymiteettisuoja takaa ihmisille paljon mahdollisuuksia, joihin nämä eivät välttämättä omalla nimellään viitsisivät ryhtyä. Nimensä mustamaalaaminen ei kuulosta kovinkaan houkuttelevalta idealta, joten se ymmärrettäköön. Mutta kuinka pitkälle voikaan ihminen mennä identiteeteillä leikkiessään?

Omia mielipiteitään on helppo saada julki ilman, että kirjoittajaa itse näkee niiden takaa. Yleisönosastopalstat antavat yleensä ihmisten käyttää nimimerkkiä, ja tuskin kukaan muutenkaan tarkistaa onko allekirjoituksessa oleva nimi oikea, tai onko nimen omistaja oikeasti itse kirjoittanut tekstin. Jos näkee tarpeeksi vaivaa, voinee kuka tahansa esiintyä kenenä tahansa, kunhan vain löytää paikan, jossa kirjoitukset julkaistaan kirjoittajaa tarkistamatta. Sanojen suuhun laittaminen ei välttämättä menisi läpi, jos yrität saada tunnetun henkilön nimellä julkaistua liian radikaaleja mielipiteenmuutoksia, mutta kunhan linja pysyy suhteellisen tasapaksuna, pitäisi harjaantuneenkin toimitussihteerin ertyhtyä luulemaan tekstiä aidoksi.

Internet on anonymiteetin Mekka, paikka jossa voi tehdä lähes mitä tahansa, ilman että

kukaan saa tietää kuka sen teki. Ja koska internetissä on vaikeaa tarkistaa henkilöiden väitettyä henkilöllisyyttä, voi kuka tahansa rekisteröityä johonkin palveluun omana äitinään tai vaikka Fidel Castrona. Mikäs olisi sen hauskeempaa kuin tilata nettikaupasta postiennakolla kaverilleen krääsää päivää piristämään, riittää kunhan tiedät vain tämän nimen ja osoitteen. Tai voisithan myös nolata jonkun julkisuudessa pyörivän henkilön maineen rekisteröitymällä Facebookiin tämän nimellä, ja sen jälkeen lähettelemällä kaikille vastakkaisen sukupuolen edustajille vihjailevia viestejä. Pieni vihjesoitto Seiskalle kruunaa pilan kuin kirsikka kakun konsanaan. Sama onnistunee myös sähköpostilla, ihan yhtä tarkasti senkin tarjoajat tarkistavat käyttäjiensä taustoja.

Suomessa tosin toisena esiintymisen mahdollisuudet ovat lopulta kohtalaisen rajatut. Aina kun kyse tulee vakavammista asioista, henkilöllisyystodistusta tarvitaan. Vaikka papereita voi aina yrittää väärentää, on oikeasta menevää vaikeaa saada käsiinsä. Suomen loistavasti kattava byrokraatia pitää oman nimen muiden ulottumattomissa, kyllä Kelan, Väestörekisterikeskuksen ja terveydenhoidolaitosten arkistoista pitäisi aina löytää tarpeeksi materiaalia oman identiteettinsä todistamiseksi, vaikka sattuisikin humalassa hukkamaan lompakkonsa ja passinsa.

Toisin on joissain muissa maissa. Esimerkiksi Yhdysvalloissa ei edes väestörekisterejä ylläpidetä, koska kansalaisten mielestä sellainen

maistuu liikaa Isoveljen valvovalta silmältä. Mahtavat sikäläiset lainvalvojat olla kateellisia, kun täällä poliisin tarvitsee vain laittaa

nimi hakukoneeseen saadakseen eteensä kaiken mahdollisen tiedon epäilyistä. Siellähän saattaa mennä viikkoja ennen kuin saadaan selville onko kyseisen nimistä henkilöä edes olemassa. Kyseisessä maassa on tullut monia tapauksia esiin, joissa henkilö on ottanut jonkun toisen identiteetin omakseen, ja viettänyt vuosia tämän toisen kengissä ennen kiinni jäämistään. Täysin uuden henkilöllisyyden omaksuminen on tuskin sen vaikeampaa, eihän kukaan pidä listaa maassa asuvista tai syntyneistä. Moni sikäläinen on ihmetellyt ulosottomiesten tullessa viemään televisiotaan maksamattomista lainoista joita ei ole itse koskaan edes ottanut, tai saatuaan haasteen oikeuteen rikoksista jotka joku toinen on tämän nimellä tehnyt. Ja asianomaisen viattomuutta on lähes mahdotonta todistaa, jos ei tekijä ole jättänyt fyysisiä todisteita oikeasta henkilöllisyydestään. Sitä se itsenäisyytensä suojaaminen teettää.

Ihmisen identiteetti on hänen tärkein ”omaisuutensa,” mutta siitä huolimatta sen ulkoapäin muokkaamisesta tehdään koko ajan yhä helpompaa ja helpompaa. rikollisuuden kehittyessä maailman myötä lähestymme pistettä, jossa identiteettiään on mahdotonta suojata ulkopuolisilta ilman jokaisen tarkkaa valvontaa. Menetämme joko mahdollisuutemme piilottaa henkilöllisyytemme, noin siinä yleisen vapautemme ohella, tai sitten yksinoikeuden oman nimemme käyttämiseen. Tulevaisuus näyttää valoisaalta, nyt vain pitää päättää kirjoittaako omalla nimellään, vai piiloutuuko sitä toisen nimen taakse, vielä kun ehtii.

- Jarno Louhelainen

Puheenjohtajan palsta

VIIVI VIITANEN

Tuumin mistä minun pitäisi palstallani kirjoittaa ja tulin lopulta siihen tulokseen että tällä kertaa kerron rakkaat lukijat teillekin, mitä olemme hallituksen keskuudessa tälle vuodelle suunnitelleet. Koostimme omaan käyttöömme toimintakalenterin johon on pyritty tasapainottamaan joka kuukaudelle sopivasti erilaisia tapahtumia. Miksei tuota kalenteria voisi Arkkuunkin näyttille laittaa.

Urheilukevät saanee arvoisensa aloituksen, sillä KTTO panosti hallikauteen ja lähetti kentille peräti kaksi laadukasta futsal -joukkuetta. Molemmat pelaavatkin mitaleista, ykkösjoukkue taistelee kullasta ja kakkosjoukkue pronssista. Mitäpä tähän voi muuta sanoa kuin 'torilla tavataan!' Kävi miten kävi, toukokuussa mitataan pallon käsittelytaidot uudestaan ja katsotaan mistä on silloin parhaat maalintekijät tehty. Jos ei pallo pysy jalassa, suosittelen lämpimästi fanikatsomoa.

Vuoden urheilutarjonta ei ole kuitenkaan vain joukkuelajeja ja huippuharrastelijatasoa lähenteleviä turnauksia, ruumiinkulttuuri kun on jokaisen oikeus. Toimintakalenterimme on kirjattu niin avantouintia, ratsastusta, iltarasteja, ultimatea ja äkkilähtöjä yliopistoliikunnan tunneille. Syksyllä suunnistetaan uusien fuksien kanssa pyörällä ja opetellaan vuosijuhlatansseja. Viime vuonna aloitettu luontoretkeily on tänäkin vuonna kuvioissa. Huhtikuulle on kaavailtu laavuretkä ja elo-syyskuulle Lapin vaellusreissua. Siis rohkeasti vaan ryteikköön jos vähänkään inspiroi.

Kulttuurivuosi alkoi Valtsikan speksin näytöksellä ja nykytaiteen museo Kiasmassa vierailulla. Keväällä käymme mah-

dollisesti sekä teatterissa että oopperassa ja pidämme elokuvaillan. Syksyllä on tiedossa ainakin museokäyntejä ja japanilaista taidetta. Boheemien taiteilijoiden tapaan järjestämme kulttuuritapahtumia aina inspiraation saadessamme.

Toukokuussa KTTO vaihtaa maisemaa. Kevään reissumme suuntautuu loppujen lopuksi Irlantiin. Meistä riippumattomien syiden vuoksi Skotlanti on mahdoton yhtälö ryhmämatkailijoille, jotka opiskelvat tilastotiedettä.

Alkuvuodesta lyötiin lukkoon opinto-opas vuosille 2008-2010? Muutoksia on tulossa niin kandidaattivaiheen KA6 kursseihin kuin maisterivaiheen syventäviin. KA6m alakurssi kehitystaloustieteestä (Development economics) luennointi päättyy toistaiseksi. TTS eli 'Taloustieteen termit ja sovellutukset' jatkuu, kuin myös tänä keväänä debytoiva Oppihistoria. Täysin uutena tulokkaana oppaaseen kirjattiin Markku Lanteen luentokurssi kansantalouden tilinpidosta ja talustilastoista. Näillä näkymin mikrotalousteorian syventävän vaiheen kurssi laajenee 18 opintopisteeseen aiemmasta 15 opintopisteestä ja kurssi luennoitaisiin kolmessa osassa.

Laadimme ehdotuksen Matematiikan ja tilastotieteen laitokselle yhden laskuharjoitusryhmän siirtämisestä Economicumilla järjestettäväksi kansantaloustieteen opiskelijalle optimaaliseen aikaan. Ehdotus koskee pakollisten sivuaineopintojemme perusopintovaiheen kurssija lineaarialgebra ja matriisilaskenta I, johdatuskurssija todennäköisyyslaskentaan ja tilastotieteeseen sekä todennäköisyyslaskennan kurssia. Aika näyttää mitä ehdotuksesta seuraa.

Ja mitäpä olisi opiskelijaelämä ilman juhlia. Helmikuussa järjestimme Periodi-bileet kera Stigman ja Dilemman. Hiljattain juhlimme VOO:n ja Median kanssa kypärät päässä, sumopainia katsellen. Huhtikuussa rakastamme taas Mediaa ja sitsaamme yhdessä Alina raikuen.

Suhteista puheen ollen, verkkoja on viritelty yritysmaailman ja työelämän suuntaan. Jo nyt on käyty vierailuilla investointipankki Kaupthingissa sekä Valtion Taloudellisessa Tutkimuskeskuksessa ja lisää on luvassa. Voin ehkä paljastaa että pankki- ja rahoitusallalla jatketaan. Villejä kortteja on vedelty myös paperiteollisuuden suunnilta. Viimevuotiseen tapaan myös McKinsey & Company järjestää ensin yleisluontoisen yritysesittelyn ja myöhemmin Case - Campin. Jos nopat riittävät, kannattaa koettaa kykyjään. Tiedänpä eräänkin vanhemman tieteenharjoittajan, joka itselleen excun myötä harjoittelijanpestin sai.

Vuotemme tarjoaa toivottavasti edes jotakin jollekin. Järjestötoiminta kun helposti jämähtää pyörimään samaa piiriä tuoreimpien vuosikurssien mielenkiinnon kohteisiin. On toki tärkeää että fuksit otetaan lämpimästi vastaan ja mutta toivottavaa on, että KTTO säilyisi edelleen myös niiden järjestönä, joiden fuksivuodesta on jo jokunen tovi. Ja vanhuksille varoituksen sana, järjestölle kunnioitettava 50. juhlavuosi lähenee ja 35-vuotishistoriikista on yhä enemmän aikaa.

Terveisin,
Viivi Viitanen,
KTTO:n puheenjohtaja

Hallitus 2008

ESITTÄYTY

Viivi Viitanen

Puheenjohtaja

Moi vaan, nimeni on Viivi, mutta en omista ruutuhousuja eikä kotonani asu sikaa. Olen ikinuori 22-vuotias helsinkiläinen. Olen enemmän meri- kuin metsäihminen ja pidän enemmän kissoista kuin koirista. Uskon horoskooppeihin ja siihen että kahvista tulee parempaa jos purut laittaa hetkeksi jääkaappiin. Rakas harrastukseni on tanssi, tykkään myös uida ja toisinaan tekee mieli vääntää rautaa salilla.

Viime vuonna toimin opintovastaavan assistenttina ja vuosijuhlaemäntänä. Shamaanin sauva heiluikin kädessäni silminnäköiden mukaan turhankin innokkaasti. Puheenjohtajan hommat ajattelin tehdä kädet savessa ja hohtimet kaivoon meiningillä.

viivi.viitanen@helsinki.fi

Jaakko Nelimarkka

Taloudenhoitaja

Olen 22-vuotias, ensimmäisen vuoden kansiksen opiskelija. Kotoisin olen Helsingistä. Sydäntäni lähellä on partio, luonto, musiikki, satunnainen viulunsoitto ja lenkkeily, lumilautailu, alpit, sveitsinsaksa sekä huonot läpät. En pidä irtokarkeista enkä turhasta käteisestä. Tämän vuoden pidän KTTO:n taseen tasapainossa, vahdin kirstua ja tilejä.

jaakko.nelimarkka@helsinki.fi

Aino Silvo

1. opintosihteeri

Mikäpä rakkaalta vasuriltamme ei sujuisi? Matematiikan ihmeelliset

kiemurat, ranskan nasaaliäännet, japanilaisen miekkailun salat -you name it! Aino on toisen vuoden opiskelija laitoksellamme ja on edistynyt opinnoissaan hyvin. Eikä ole unohtanut juhlamista siinä sivussa. Hän edistää varmasti itse kunkin mahdollisuuksia opinnoissaan, kehittämällä opetus- tarjontaa ym. yhteistyössä laitoksen henkilökunnan kanssa. Hän ottaa kehitysideoita varmasti mielellään vastaan!

aino.silvo@helsinki.fi

Milja Ranta

2. opintosihteeri

-

milja.ranta@helsinki.fi

Otto Laosmaa

Tiedotusvastaava

Esittelyni: Olen 25-vuotias, alunperin espoolainen, kansiksen opiskelija. Olen opiskellut aikaisemmin kauppätieteitä ja valokuvausta, jonka parissa yritän parhaillaan ansaita leipäni. Harrastuksiini kuuluu jonglööraus, veneily, frisbeegolf ja hyvän keskieuropallaisen oluen tuoma makunautinto tunnetiloineen.

otto.laosmaa@helsinki.fi

Milka Suomalainen

Sihteeri

Olen 19-vuotias tämän vuoden kansiksen fuksi ja siis hallituksen teinivahvistus. Koko ikäni olen asunut Helsingin kauniissa Lauttasaarella. Vapaa-aikani käytän mieluiten urhei-

luun ja kavereiden kanssa juttelemiseen, juhlimiseen ja tanssimiseen. Tulevien hauskojen tapahtumien suunnittelu ja järjestäminen on myös lempipuuhaani, miksi halusinkin hallitukseen.

milka.suomalainen@helsinki.fi

Lauri Jantunen

Yrityssuhde- ja työelämävastaava

Naftaliinissa säilötty Lauri on hallituksen yritys- ja työelämämaskotti. Herkkä ja lutuinen kuin lapsuuden nuhruihin ja rakas pehmolelu, tämä mies on varmasti vähintään viisi vuotta vanhempi kuin mitä uskallat edes arvata.

Tämä Alppien keskellä syntynyt ja nuoruutensa ulkomailla viettänyt karvapää palasi neljä vuotta sitten takaisin Suomeen, mutta pienen uraputkisen harharetken jälkeen päätti metafysiisten kysymysten innoittamana siirtyä takaisin Yliopistolle suorittamaan Hollannissa kesken jäänyttä kansantaloustieteen tutkintoa.

Kampissa iloisesti suriseva ESN valiokunnan satunainen vierailija ja Pääkaupunkiseudun Euroopanpuorten ex-taloudenhoitaja myöhästelee luennoilta, mutta osaa olla pelottavan täsmällinen jos kysymys on kuohuviinistä ja villoista lattarirytmistä.

Hänet voi yleensä löytää joko Aleksandrian kolmannesta kerroksesta, hallintorakennuksen salilta, Bakersistä skumppatarjouksen aikaan, tai sitten yömyöhään jossain onnettomassa pintaliitopaikassa vaahtomassa viattomille sivustakatsojille identiteetin ontologiasta tai inflaation ja kasvun epälineaarista suhteesta. Oli paikka tai aika kuitenkin mikä

vain, niin voit olla varma että viestejä ja toiveita tai turhautumista hän on aina valmis vastaanottamaan.

lauri.jantunen@helsinki.fi

Samuli ”Keimo” Harala

Suhdevastaava

Termos. Maistraatin kirjoissa nimeni on Samuli Kalle Ilmari Harala. Ikää 22v ja kansantaloustieteen opinnoissa kohta uhmaiässä. Pyrin tällä hallituskaudella ulottamaan KTTO:n jäänviileät, puhki kulutetut ja karrelle palaneet suhdelonkerot moninaisten ainejärjestöjen reisille. Mikäli aikaa jää, saatan jopa paikkailla, mitä nyt korjailtavissa enää on. Olen syntynyt, kasvanut ja elänyt Varsinaissuomen pampalla, Loimaalla, mistä kotiutettu Kallion välilaskun jälkeen Kumpulaan. Puhun ajoittain typerää murretta, enkä ole kovinkaan komea, mutta olen työskennellyt siitosmunakäsittelijänä. Vapaa-aika kuluu lacrossen ja kommuunin kiilolituksen parissa.

Rakkaat KTTO-siskot ja -veljet, käykää muidenkin järjestöjen keimuissa, se on oikein virkistävää, usein vielä mukavaakin (kapitaalilehdille eksyneitä muiden ainejärjestöjen opiskelijoita kehotan mitä pikimmin tutustumaan uhanalaiseen derivoivaan lajiin valtsikan sekä arkadiankadun lehtipuualueilla). Saa soittaa ja meilata.

samuli.harala@helsinki.fi

Pyry Bollman

Kulttuurivastaava

-

pyry.bollman@helsinki.fi

Tarik Hossain

Urheilu- ja ruumiinkulttuurivastaava

-

tarik.hossain@helsinki.fi

Laura Hallikas

Urheilu- ja ruumiinkulttuurivastaava

Olen toinen tämän vuoden urheiluvastaavista, ja haluaisin kovasti järjestää liikuntajuttuja muillekin, kuin jalkapalloilijoille. Tosin minulla ei ole nykyään mitään jalkapalloakaan vastaan, vaan pelasin sitä kesällä ainakin kymmenen kertaa. Kesäfutiksen ja KTTO:n lisäksi harrastan nykytanssia, kuntojumpan vetämistä ja partiota.

Koulussa olin aina se, joka vältteli palloa liikkasalin nurkassa tehden uskomattomia väistösilmukoita. Viime vuosina olen kuitenkin huomannut, että jopa pallopelit voivat olla hauskoja. Haluaisin nyt tartuttaa tämän vastaheräneen kokeilunhaluni muuhunkin KTTO:hon, ja toivon, että osallistutte liikuntapahtumiin sankoin joukoin. Ja ehdottakaa uusia, ei me muuten Tarikin kanssa tiedetä, mitä te haluatte. Kuulun myös luontoretkitoimikuntaan, joten erähommeleita saa myös toivoa. Sähköposti, puhelu, hihasta nykäisy – kaikki ovat sallittuja ja toivottuja keinoja saada haluamiaan retkiä ja liikuntatilaisuuksia.

laura.hallikas@helsinki.fi

Paul Stenbäck

Varapuheenjohtaja ja tuutorivastaava

Vuonna 2008 kannan korteni kekkoon toimimalla KTTO:n tutorvastavana sekä erittäin vastuullisessa varapuheenjohtajan tehtävässä. Olen Paul Stenbäck, 20-vuotias fuksi vuosimallia 2007. Asuskelen sopivasti yliopiston lähistöllä Kruununhaassa. Olen myös mahdollisesti ensimmäinen suomenruotsalainen joka ei harrasta purjehdusta, golfia eikä metsästystä. Tykkään kuitenkin snapsista, snapsilauluista ja ravuista, mielellään kaikki yhtä aikaa. Lisäksi kaikenlainen potkupallo on lähellä sydäntäni.

paul.stenback@helsinki.fi

Aino-Maija Aalto

Kv- ja ympäristövastaava

Aino-Maija eli tuttavallisemmin Ainis on kotoisin jostain kaukaa susirajan takaa (Someroelta), mutta tietää nykyisin jo - ainakin melkein - kumpaan suuntaan menevään kolmosen sporaan milloinkin pitää hypätä.

Ainis on tunnollinen ympäristövastaava, joka kantaa huolta ympäristön tilasta ja käskää siksi meitä tulostamaan kaksipuolisesti ja monta sivua yhdelle arkille. Sen lisäksi Aino-Maija pitää loistavasti huolta kaikista vaihtareista toimimalla Oskun kanssa kv-tuutorina.

Siviilissä Ainis on aina iloinen ja hymyileväinen tyttö, jolla on paljon ideoita ja myös energiaa toteuttaa niitä. Ei pidä kuitenkaan antaa siistin ulkokuoren hämätä, sillä Aino-Maija osaa myös tarpeen tullen juhlia tap-piin asti!

aino-maija.aalto@helsinki.fi

Stina Pasanen

Matkavastaava

Olen Stina Pasanen, 20-vuotias (toukokuussa 21-vuotias) toisen vuoden "opiskelija". Touhuan nyt toista vuotta hallituksessa, tällä kertaa matkavastaavana. Viime syyskuussa lensin vihdoin ja viimein pesästä ja asun siis toistaiseksi Espoon Martinkylässä. Harrastuksiini kuuluvat juoruilu, mäkätys, syöminen ja viaton nauraminen. Yleisesti pidän myös kaikenlaisesta ostamisesta, joten jos raha polttaa taskussa, pistetään se haisemaan! Suurimman osan ajasta vietän kuitenkin haaveillen eri ulkomaanseikkailuista. Uskon vahvasti, että matkailu avartaa ja että jos sitä fyrkkaa on, on ihan oikeuttettua paeta sen avulla arjen harmautta. Lähdetään lentoon! (tai ekologisemmin: Hypätään junaan!)

stina.pasanen@helsinki.fi

Anton Nikolenko

Bilevastaava

Hei, olen 21-vuotias kansiksen fuksi. Asustelen Sörkän kurvissa ja se onkin tullut monelle fuksille tutuksi ktto:n virallisena etkopaikkana. Tämä tosiasia ja yli kaikkien odotusten onnistuneet järjestämäni pikku-joulubileet tekivät minusta itseoikeutetusti KTTO:n bilevastaavaan. Päivittäisen tissuttelun ohella harrastan amerikkalaista jalkapalloa.

anton.nikolenko@helsinki.fi

Anssi Heinonen

Webvastaava

MOI. Olen Anssi Heinonen, nyt 20-vuotias, 2006 opintonsa aloittanut välinputoajaopiskelija; tammi-

kuussa 2007 alkanut armeija katkaisi fuksivuoteni, ja nyt yritänkin ottaa kynsin ja hampain takaisin mahdollisimman paljon. Olen alunperin espoolainen, mutta asun tätä nykyä Kalliossa, niin kuin kunnon pikku opiskelijan kuuluukin. Olen myös paatunut datis ja kaappinörtti, minkä johdosta päädyin hallitukseen www-vastaavaksi (en suinkaan normaalilla äänestyksellä, vaan vasta jälkikäteen, kun oikeat hallituksen jäsenet päättivät, että tällainen virka tarvitaan). Alkaneen hallituskauden ikuisuusprojektina tulee olemaan KTTO:n nettisivujen kattava remontointi. Aikaisempana referenssinä voitte ihmetellä vaikkapa loihitimani Puberteettipedareiden nettisivuja. Yöt läpeensä dataamisen lisäksi harrastuksiini kuuluu satunnainen lenkkeily, olut ja nukkuminen.

anssi.heinonen@helsinki.fi

Jarno Louhelainen

Kapitaalin päätoimittaja

Kapitaalin päätoimittajuus on nyt siten pudonnut tällaisen ensimmäistä vuotta opiskelevan 22-vuotiaan, tilanteen mukaan ali- tai ylisuoritajan verrattain kapeille hartioille. Synnyttyä tuli Vantaalla, mutta jo kolmen vuoden kypsässä iässä kiikuttivat minut karaistumaan Tuusulaan keskelle metsää, josta olen vasta hiljattain päässyt pakenemaan Helsingin luonnonkauniiseen Merihakaan. Aikaani kulutan kirjallisuuden, musiikin, elokuvien ja taiteiden parissa aina silloin kun en tee mitään hyödyllistä. Mikä on usein. Kulutankin varmaan aikaani vähemmän itse opiskeluun kuin sen oheistoimintaan. Kaikessa kun vain pitää olla mukana!

jarno.louhelainen@helsinki.fi

Ongelmia tasa-arvossa?

“MIES”

Tasa-arvo on kovin hieno asia, jotain minkä puolesta kannattaa taistella. Vaikka sukupuolet ovat näennäisesti tasa-arvoisia, nousee naisten keskimääräisesti huonompi tilanne työelämässä usein otsikoihin. Naisen euro on 80 senttiä. Yritysjohto on lähes yksinomaan miesten hallussa. Näitä ja monia muita vastaavanlaisia vääryyksiä löytyy kommentoimaan lukemattomia feminismin aatteet allekirjoitettavia naisia, ja vaikkei tuloksia ole välttämättä kovastikaan vielä näkynyt, juoksevat miespuolisetkin poliitikot kiireellä puolustamaan naisasialiikkeitä, potentiaalisia äänestäjiä kalastelemassa ja joskus jopa ihan omatuntonsa ajamina.

Ongelmat jatkuvat, koska niille ei vielä ole helppoa ratkaisua kukaan pystynyt löytämään. Palkkaerojen paikkaamiseksi ovat hallitukset työntäneet rahaa naisvaltaisille matalapalkka-aloille, ja yhtä suuria edustuksia yritysten johdossa yritetään tavoittaa naiskiintiöillä. Mitä lähemmäksi tasa-arvoa yritetään päästä, sitä hienompia ongelmia löydetään ja sitä monimutkaisimmaksi niiden ratkaisut kehittyvät. Kyllä ajan kanssa lopulta saadaan pienimmätkin eriarvoisuudet ratkottua.

Paitsi että olemme menossa aivan väärään suuntaan. Tasa-arvoisuutemme ei suinkaan ole parantumaan päin, vaan hyvin paljon sen eteen tekemästämme työstä vain lietsoo sitä. Vaikka voimme tilastolliselta kannalta tarkasteltuna poistaa eriarvoisuuden erilaisilla laeilla, ei tämä käytännössä ole mahdollista. Itse ongelma säilyy muodollisuuksien takana. Asian ydinhän on yksilöiden erilainen suhtautuminen muihin pelkästään näiden sukupuolesta johtuen.

Haluaisin tavata sen, joka keksi idean, että tasa-arvoa voitaisiin edistää erikoisoikeuksilla ja kiintiöillä. Vaikka naiskiintiö tasoittaisikin numeraalisia eroja jossain tilanteessa, ei se tarkoita sitä, että saatava tilanne olisi yhtään sen parempi.

Se, että virka pitää antaa kiintiöiden täyttämiseksi pätevimmälle naishakijalle, ei välttämättä tarkoita sitä, että se menisi sille kaikkein pätevimmälle hakijalle. Onko se tasa-arvoa, jos mieheltä jää työpaikka väliin pelkästään sukupuolensa takia? Kyllähän tasa-arvon pitäisi toimia kumpaankin suuntaan.

On lopulta hyvin vaikeaa ajatella muita sukupuolesta irtonaisina olentoina. Nainen nähdään aina naisensa, kuten mies nähdään aina miehenä. Ihmisten luokittelu helpottaa elämäämme, sillä on vaikeaa ajatella jokaista pelkkänä yksilönä. Ja

on vaikeaa olla katselematta ihmisiä heidän edustamiinsa ihmisryhmiin yhdistävien stereotyyppien läpi. Naiset ne vain tykkäävät miehiä enemmän salaamista, ja miehet naisia enemmän makkaraa. Vaikka stereotyypit osoittautuisivat kuinka vääriksi tahansa, on niistä vaikea päästä eroon, sillä ne auttavat meitä tulkitsemaan ja luomaan mielipiteitä lyhyessä ajassa. Samalla tavalla ihmisen ihon väri kuin tämän vaatteet vaikuttavat siihen, millaisen ensivaikutelman tästä luomme. Me etsimme mielestämme kyseiseen väriin ja vaateparteen yhdistämämme piirteet, ja yhdistelemme niistä kuvan ihmisestä. Saatamme jo pelkän valokuvan perusteella tietää ihmisestä paljon sellaista, joka ei välttämättä tule kuvasta ilmi.

Luokittelu helpottaa elämää, mutta se luo eriarvoisuuden ryhmien

välille silloin, kun ryhmiin yhdistämensä piirteet ovat mielestään eriarvoisia. Joku saattaa pitää venäläisiä epäluotettavina, ja japanilaisia ahkerina työntekijöinä. Rasismi tulee kuin luonnostaan. Sukupuoli vaikuttaa mielipiteeseemme enemmän kuin mikään muu yksittäinen piirre. Jos miehiä keskimäärin pidetään yhteiskunnassa naisia parempina johtajina, ehkäpä pohjimmiltaan miesjohtajien suuremmasta määrästä, ja täten myös pätevien miesjohtajien suuremmasta määrästä johtuen, luo työhaastattelija automaattisesti miehestä mielessään kuvan pätevämpänä kuin naisesta, joka olisi sukupuolta lukuun ottamatta täysin identtinen.

Jos haluaisimme sukupuolien välille tasa-arvon, pitäisi meidän poistaa näkemykset sukupuolien eroista. Ihminen voi suhtautua eri sukupuolien edustajiin identtisellä tavalla vain, jos hän ei lajittele näitä eri ryhmiin, vain, jos hän ei näe näitä erilaisina. Meidän pitäisi lopettaa sukupuolissa ajattelemisen kokonaan. Tämä lienee täysin mahdotonta, sillä jo miesten ja naisten fyysiset erot tekevät joukkoihin erottelun väistämättömäksi.

Voimme toki tasa-arvoistua vähentämällä sukupuoliin liittämämme stereotyyppioita ja mielipiteitä. Jos miehet ja naiset esimerkiksi jakautuisivat jokaiseen ammattiin tasaiseen 50/50 – sukupuolijakaukseen, lievenisi näkemys naisista

hyvinä hoivaajina ja miehistä mekaanisesti lahjakkaampina.

Välillä miehisestä näkökulmasta tarkkaillen olen huomavaani tasa-arvon ja feminismin nimiin toittottavissa naisaktivisteissa ja

– toimijoissa käänteissovinnollisia miehenvihaaja-piirteitä. Yhtä hyvät olot molemmilla sukupuolilla jää aatteen tilanteiden ympäri kääntämisen muodossa esiintyvälle koston toiseksi. Onhan nyt jo välillä aika miestenkin kärsiä pelkästään sukupuolensa vuoksi. Edustuksellisessa demokratiassahan on tarkoituksena edistää vain ja ainoastaan edustamansa ryhmien ja joukkojen etuja. Ja toimivatko pro-nainen – liikkeet perimmiltään tasa-arvoa vastaan, sillä naiseutensa korostaminenhan vain korostaa sukupuolten erilaisuutta? Ne, jotka oikeasti haluavat tuoda sukupuolet samoihin lähtökohtiin saattavat tietämättään vain suurentavat kuilua miesten ja naisten välillä.

Kirjoittaja on anonyyminä
pysyttelevä mieshenkilö

Koira = hyödyke

“PROVOKAATTORI”

Viime vuonna kohua aiheutti tapaus, kun BBC:n dokumenttiohjelma paljasti Suomessa järjestettävän koiratappeluita. Eläinten kohtelusta huolestuneet kansalaiset marssivat eduskunnan eteen vaatimaan kovimpia rangasituksia eläinraakkäyksestä. Mikä on tyyppillisesti valtion sääntelyyn skeptisesti suhtautuvan kansantaloustieteilijän mielipide asiaan?

Koiratappeluiden järjestämisessä ainoa haittapuoli on koirien aggressivisuus, ne on pidettävä häkissä 24/7 ettei synny “ulkopuolisia haittavia ulkovaikutuksia”. Muuten koiralla täytyy aina olla jokin funktio: Opaskoira, huumekoira, vartijakoira, paimenkoira, raaka-aine herkullisessa korealaisessa keitossa (mitä ne lapsiparat Pjongjangissa muuten syö?), perheenjäsen jota on ah, nii mukavaa rapsuttaa korvan takaa tai sitten koira johon on ah, niin mukavaa purkaa sadistisia taipumuksiaan.

Onhan koiran kiduttaminen ikävää, mutta se on aina ihmisen omaisuutta (muuten sitä sanotaan sudeksi). Eli koirasta on aina oltava hyötyä ihmiselle, oli kysessä sitten opaskoira tai koiratappelut, hyödyn moraalisuus on sitten täysin subjektiivista. Koiralla itsellään ei voi olla oikeuksia niinkuin ei muillakaan eläimillä, koska eläimellä ei voi olla vastuuta. Emme voi odottaa eläinten noudattavan eläinten oikeuksia; kissa leikkii hiiren hengiltään saatuaan tämän kiinni ja ahma tappaa huvikseen päästyään keskelle porolaumaa, oli lainsäädäntö mikä tahansa.

Koiran väärinkohtelu ei ehkä ole tervettä. Ihmiseltä odottaa tietyn määrän empatiaa, se tekee ihmisestä ihmisen. Mutta se ettei tunne empatiaa koiria kohtaan ei tarkoita ettei tuntisi empatiaa ihmisiä tai muita eläimiä kohtaan (jotkut ovat kissaihmissiä). Ihmiset käyttävät eläimiä päivittäin hyväkseen: kanalat, ravit, häkkilinnut, härkätaistelut jne. Eläimiä ei lasketa kun ei nekään osaa laskea. Se että koiran vahingoittaminen olisi jotenkin epämoraaalisempaa on subjektiivista.

Kuvitellaan että joku ihminen saa hyötyä kiduttamalla koiria. Jotkut ihmiset taas kovasti kärsivät kun koiria kohdellaan kaltoin. Nykyinen ratkaisu on täyskielto koirien “väärin”käytölle, mistä seuraa että jotkut menettävät paljon hupia ja jotkut tekevät sitä laittomasti (aina kun jotain kielletään, siitä syntyy rikollisuutta). Mitä jos annettaisiin markkinoiden hoitaa asian?

Estäkseen koirien kidutuksen koiraihmiset voisivat yrittää ostaa koirat pois markkinoilta, samaan aikaan kun koirankiduttajat yrittäisivät ostaa koiria omiin tarkoituksiin. Näin ollen koiraihminen paha mieli ja kiduttajien hyöty saa rahallisen arvon, resurssien allokaatio on tehokasta, sillä jos koiraihmiset ei välitäkään koirista niin paljon kun omakotitaloasumisesta toisin kuin sadistiset koiran omistajat, niin onko se kauhean reilua et koiraihmiset saa mol-
emmat lainsäädännön kautta?

Kuvitellaan tilanne jossa koiraihmiset tosiaan alkavat ostaa koiria pois markkinoilta. Koirien hinta nousee. Kun omistus siirtyy koiraihmisille, samoin siirtyy käytännössä tuotanto. Vaikka yksi koirankiduttaja omistaa uroksen ja naaraan ja malttaa olla tappamatta niitä sadakseen pentuja, niin ylijäämäpennut menevät silti eniten maksaville eli koiraihmisille. Kohonneet koirakustannukset pakottavat koirakiduttajat käyttämään lievempiä kidutusmenetelmiä, koska muuten koirien kulutus nousee yli tulotason. Lieventyneet kidutusmenetelmät vähentävät koirien kysyntää koiraihminen taholta koska moni koiraihminen valitsee sittenkin sen omakotitalon, kun ei se potkiminen ole ihan niin paha asia kuin pieni viiltely. Markkinat löytävät tasapainon jossa kiduttamisesta saatava hyöty on aiheuttava siitä muille aiheutuva paha mieli.

Poliittista realismia on kuulua liittoon jo opiskeluaikana

Oma liittosi

www.sval.fi